

† **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ,**
ἐλέω Θεοῦ, Ἀρχιεπίσκοπος Νέας Ἰουστινιανῆς
καί πάσης Κύπρου.

Παντί τῷ Χριστεπωνύμῳ Πληρώματι τῆς Ἀγιοτάτης Ἀποστολικῆς
Ἐκκλησίας Κύπρου.

Ἡ χάρις καί εὐλογία τοῦ ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν
Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ μετά πάντων ὑμῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἡ κατήφεια τῶν ἡμερῶν τῆς δοκιμασίας ἤδη παρήλθε. Τήν πικρία τοῦ ποτηρίου τοῦ σταυροῦ διαδέχθηκε τό «καινόν πόμα» τῆς σημερινῆς «κλητῆς καί ἀγίας ἡμέρας». Ὁ Χριστός, ὁ ἀπόγονος τῆς γυναικός, κατά τό Πρωτευαγγέλιο, συνέτριψε τήν κεφαλή τοῦ ὄφεως. Εὐλογα, ὡς ἐκ τούτου, πανηγυρίζουν σήμερα «ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ καί τά καταχθόνια». Ὁ ἄνθρωπος ἀποκαθίσταται εἰς τήν ἀρχαία μακαριότητα. «Οὐκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τήν πύλην τῆς Ἐδέμ».

«Μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως» δέν εἶναι μόνο οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Μυροφόρες γυναῖκες. Ὁ κενός τάφος τοῦ Χριστοῦ γιά εἴκοσι ὀλόκληρους αἰῶνες διακηρύττει σέ κάθε ἄνθρωπο «τό καινόν καί παράδοξον θαῦμα». Καί εἶναι χαρακτηριστικό πώς καί οἱ θρησκευτικά ἀδιάφοροι, ἀκόμη καί οἱ ἐχθρικά διακείμενοι πρὸς τήν Ἐκκλησία, συνωστίζονται τή νύκτα τῆς Ἀναστάσεως στούς ναούς, διακηρύττοντας ἔμπρακτα ὅτι «ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως». Ἀπλοί ἄνθρωποι, χωρίς ἰδιαίτερες θεολογικές γνώσεις, μέ πρόσωπα νά λάμπουν ἀπό τή χαρά, ὁμολογοῦν ὅτι «ὁ Θεός ἤγειρεν αὐτόν ἐκ νεκρῶν» (Πράξ. ιγ', 30), «οὐ ἡμεῖς μάρτυρές ἐσμεν» (Πράξ. γ', 15).

Προσερχόμενοι καί ἐμεῖς «τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μηνήματος», ἀνασκοποῦμε τό μέγα μυστήριο καί ἀναλογιζόμαστε τίς συνέπειές του γιά τή σωτηρία μας:

- Μαζί μέ τόν Χριστό ἀνέστη δυνάμει ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, ἀνακαινίσθηκε ὅλη ἡ κτίση καί προεξαγγέλλεται ἔτσι ἡ παλιγγενεσία.
- Ὡς βεβαίωση καί ἐγγύηση τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε τό βασικό κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τῆς Ἐκκλησίας καί θά εἶναι ἡ παντοτινὴ ἐλπίδα τῶν πιστῶν. Εἶναι ἀκριβῶς στήν ὑπερκόσμια ἀτμόσφαιρα αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, πού ζεῖ καί ἀναπνέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καί ἀπό τήν ὁποία ἀναφωνεῖ: «Ὅταν δέ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος. Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; Ποῦ σου, ἄδη, τό νίκος;» (Α' Κορ. ιε', 54-55).
- Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ συνιστᾷ τήν ἀποκατάσταση τῆς ἠθικῆς τάξεως στόν κόσμον, ἀλλά καί τή δημιουργία νέων προϋποθέσεων γιά τόν ἄνθρωπον. Εἶναι ἡ κατίσχυση τῆς ἀλήθειας ἐπὶ τοῦ ψεύδους, ἡ νίκη τοῦ φωτός κατά τοῦ σκότους καί ὁ θρίαμβος τοῦ Θεοῦ στό ἔργον Του γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστός, μέ τήν Ἀνάστασή Του, ἐνεκέντρισε στήν ἀνθρωπότητα νέα ζωή. Δέν ἔφερε μόνο φῶς στόν κόσμον, ἀλλά καί «ὄφθαλμόν κατεσκεύασε» καί «αἴσθησιν ἔδωκε». Ἐγκαθίδρυσε, δηλαδή, στόν ἄνθρωπον καινούριες λειτουργίες καί ἔδωσε καινούριες διαστάσεις, γιά νά μπορεῖ νά προσοικειωθεῖ τή θεία ζωή.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μέσα στούς αἰῶνες, πού πέρασαν ἀπό τή φωτοφόρον ἐκείνη «μίαν τῶν Σαββάτων», ἀνεφάνησαν κατά καιρούς «διδασκαί ποικίλαι καί ξένα». Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὅμως, παραμένει ὁ ἀμετακίνητος λίθος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδράζεται ἡ Ἐκκλησία. Κι οἱ πιστοί καλοῦνται σταθερά, μέσα στήν ἀκατάπαυστη ροή τῶν χρόνων «τοῦ γνῶναι αὐτόν καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ».